

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/5/2024
Identifikačné číslo spisu:	7713216799
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Klenková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7713216799.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpenej spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o, Bratislava-mestská časť Ružinov, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovaným 1/ G. F., narodenej XX. O. XXXX, F. U. H. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Vladimírom Sabadošom, Michalovce, Námestie osloboditeľov 77, 2/ K. R., narodenej XX. C. XXXX, F. U. H. XXX, o zaplatenie 41 171,48 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 21C/1/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 1. decembra 2022 sp. zn. 3Co/21/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 1. decembra 2022 sp. zn. 3Co/21/2022 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Michalovce č. k. 21C/1/2013-747 z 13. marca 2023 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom č. k. 21C/1/2013 - 623 z 1. októbra 2021 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy vo výške 41 171,48 eura spolu s príslušenstvom z hradených z garančného fondu; žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania.

1.1. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 101, § 130, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 440 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 a 3, § 24 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“). Na základe výsledkov vykonaného dokazovania a s prihliadnutím na neexistenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaných žalobu zamietol. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa pôvodne podala žalobu proti žalovanej 1/ K. R., držiteľke motorového vozidla Opel Kadett, EČV: G. XXX K. a žalovanému 2/ G. F., ako vodičovi osobného motorového vozidla, ktoré v čase dopravnej nehody 12. novembra 2014 nebolo poistené, ktoré zodpovedali za spôsobenú škodu. Uznesením č. k. 21C/25/2009-136 z 24. novembra 2009 súd prvej inštancie pripustil, aby z konania vystúpila žalovaná 1/ K. R. a aby na jej miesto vstúpila G. F. z dôvodu zámeny. Podľa

kúpnej zmluvy z 10. mája 2004 mala byť v čase dopravnej nehody dňa 12. novembra 2004 vlastníkom a prevádzkovateľom motorového vozidla G.A. F.. Konanie voči žalovanému 2/ pre jeho úmrtie zastavil. Zo správ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce, dopravného inšpektorátu vyplynulo, že N. F., narodený 23. mája 1963 je evidovaný v informačnom systéme evidencie vozidiel ako držiteľ a vlastník osobného motorového vozidla značky Opel Kadett v období od 28. decembra 1994 do 7. februára 2005 a v období od 7. februára 2005 do 14. februára 2005 je v informačnom systéme evidencie vozidiel vedená ako držiteľ a vlastník uvedeného motorového vozidla K. R.. Zo správy Okresného riaditeľstva Policajného zboru Michalovce zo 6. februára 2017 vyplynulo, že v zmysle centrálnej evidencie vozidiel a registra poistných zmlúv bola ku dňu dopravnej nehody držiteľom predmetného vozidla K. R., avšak podľa histórie držiteľov a vlastníkov predmetného motorového vozidla bol ku dňu dopravnej nehody držiteľom vozidla N. F. v období od 28. decembra 1994 do 7. februára 2005. Následne v období od 7. februára 2005 do 14. februára 2005 je v informačnom systéme vozidiel vedená ako držiteľka a vlastníčka K. R.. Keďže deň od odhlásenia vozidla na nového držiteľa a vlastníka nie je totožný s dňom vykonania evidenčného úkonu prihlásenia vozidla na nového držiteľa a vlastníka osobného motorového vozidla, z uvedeného dôvodu sú nezrovnalosti v dátume evidencie vozidiel a uzatvorených poistných zmlúv. Nový držiteľ a vlastník motorového vozidla žalovaná 2/ si nesplnila svoju povinnosť a motorové vozidlo neprihlásila do 30 dní odo dňa odhlásenia na príslušnom dopravnom inšpektoráte podľa miesta trvalého pobytu. Žalovaná 2/ prihlásila motorové vozidlo na príslušnom dopravnom inšpektoráte dňa 7. februára 2005. Žalovaná 1/ nikdy nebola vedená v informačnom systéme evidencie vozidiel ako držiteľ a vlastník motorového vozidla zn. Opel Kadett, EVČ: G. XXX K..

1.2. Súd prvej inštancie na návrh žalobkyne opätovne uznesením č. k. 21C/1/2013-597 z 19. mája 2021 pripustil do konania K. R. ako žalovanú 2/. Následne ustálil, že žalobkyňa nedostatočne preukázala vlastníctvo, resp. držbu či prevádzkovanie motorového vozidla žalovanou. Zhodnotením listinných dôkazov predložených žalobkyňou a to najmä zo zobrazenia registra vozidiel spoločnosti ICZ a. s. v čase dopravnej nehody v období od 26. novembra 2001 do 13. februára 2005 vyplynulo, že držiteľom motorového vozidla mala byť žalovaná 2/, ktorá skutočnosť vyplývala aj z registra poistných zmlúv. Avšak podľa histórie držiteľov a vlastníkov motorového vozidla predloženej Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Okresného dopravného inšpektorátu Michalovce bol ku dňu dopravnej nehody dňa 12. novembra 2004 držiteľom N. F.. Na základe uvedeného súd prvej inštancie skonštatoval rozpor predložených listinných dôkazov. Napokon aj zo správy o dopravnej nehode motorového vozidla vyplýva rozpor, pokiaľ poisťovňa Allianz ako vodiča motorového vozidla označila žalovanú 2/ a nie pôvodne žalovaného 2/ G. F.. Vo vzťahu k žalovanej 1/ súd prvej inštancie skonštatoval, že nikdy nebola vedená príslušným Okresným úradom Policajného zboru v Michalovciach ako držiteľka alebo vlastníčka motorového vozidla, ktorú skutočnosť jednoznačne oznámil aj príslušný okresný úrad listom zo 6. februára 2017. Z dôvodu nepreukázania bez vážnych pochybností, že by žalované boli v čase dopravnej nehody prevádzateľmi, vlastníkmi alebo držiteľmi motorového vozidla, súd prvej inštancie žalobu zamietol pre neexistenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaných v spore. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 1. decembra 2022 sp. zn. 3Co/21/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie; žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyňi v plnom rozsahu.

2.1. Odvolací súd podaním z 11. februára 2022 v súlade s ustanovením § 382 CSP upozornil sporové strany, že pri doterajšom rozhodovaní neboli použité ustanovenia zákona č. 315/1996 Z. z. a zákona č. 381/2001 Z. z., ako aj ustanovenia § 3, § 100, § 101, § 106 a § 112 Občianskeho zákonníka. Na výzvu súdu reagovala žalobkyňa podaním z 3. marca 2022 a žalovaná 1/ podaním zo 14. marca 2022. Následne odvolací súd na riadenom pojednávaní v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 a 2 CSP v rozsahu vymedzenom odvolacím dôvodom, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a s prihladením na námietku premĺčania, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

2.2. K pasívnej vecnej legitímácie žalovaných v spore uviedol, že súd prvej inštancie na základe predložených listinných dôkazov a výpovedí svedkov dospel k záveru, že sa nepodarilo preukázať, kto bol v čase dopravnej nehody dňa 12. novembra 2004 vlastníkom, resp. držiteľom, či prevádzkovateľom

motorového vozidla zn. Opel Kadett, keď ani jednu zo žalovaných nepokladal za pasívne legitimovanú. Podľa názoru odvolacieho súdu takýto záver úplne obstoja len u žalovanej 1/. U tejto z vykonaných dôkazov skutočne nevyplýva, aby v čase dopravnej nehody bola v dokladoch vozidla zapísaná ako jeho držiteľ, aby bola vlastníčkou vozidla, či jeho prevádzkovateľkou. Z výsledkov vykonaného dokazovania, výpovedí strán a svedkov, ako ani z dostupných správ a registrov nevyplýva, aby pasívna legitimácia žalovanej 1/ mohla byť odvodzovaná z kúpnej zmluvy datovanej na 10. mája 2004 a vôbec je sporné, kedy táto mala byť uzavretá a s akými účinkami. Pri posudzovaní možnej pasívnej legitimácie žalovanej 2/ bola však situácia odlišná. Citujúc ustanovenia § 90 ods. 1 písm. a) ods. 5 a 8 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciach účinného od 1. apríla 1997 do 1. februára 2009, s poukazom aj na ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. v znení novely vykonanej zákonom č. 430/2003 Z. z. účinného od 1. novembra 2003, ktorým sa okrem iného zmenil okamih zániku zodpovednosti pri prevodoch vozidla, ako aj povinnosť pre nového vlastníka vozidla uzavrieť poistnú zmluvu, čo sa stalo rozšírením okruhu povinných osôb, ktoré ešte neboli zapísané v dokladoch, ako jeho držiteľ. Podľa názoru odvolacieho súdu vychádzajúc z vykonaných dôkazov správne žaloba mohla (mala) smerovať proti žalovanej 2/, s čím sa aj zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní konanom dňa 1. decembra 2022 stotožnila. Predchádzajúci držiteľ a vlastník motorového vozidla N. F. vykonal evidenčný úkon odhlásenia vozidla na jeho nového držiteľa - žalovanú 2/, ktorá si však nespĺnila svoju povinnosť a vozidlo do 30 dní neprihlásila na príslušnom dopravnom inšpektoráte podľa miesta svojho trvalého pobytu. Od 26. novembra 2001 ohľadom predmetného vozidla bola uzatvorená poistná zmluva na žalovanú 2/, o čom svedčí register poistných zmlúv. Ustanovenie § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. široko upravuje okruh povinných osôb, voči ktorým žaloba na náhradu poskytnutého plnenia môže smerovať a medzi tieto by bolo možné zahrnúť aj žalovanú 2/.

2.3. Následne citujúc ustanovenia § 100 ods. 1 a 2, § 101, § 112 Občianskeho zákonníka, odvolací súd posudzujúc vznesenú námietku premlčania uplatnenú žalovanou 2/ v podaní z 23. júla 2021, skonštatoval je dôvodnosť. Žalovaný nárok je súhrnom plnení, ktoré žalobkyňa poskytla oprávnenej osobe - poškodenému postupne v období od 23. marca 2005 do 31. júla 2013. Žalobkyňa síce v pôvodnej žalobe z 26. februára 2008 za žalovanú označila aj K. R., neskôr však voči nej žalobu vzala späť a súd prvej inštancie uznesením z 24. novembra 2009 jej vystúpenie z konania pripustil, čo v tej chvíli s prihliadnutím na beh premlčacej doby znamenalo, ako by voči nej žaloba ani nebola podaná. O pripustenie vstupu žalovanej 2/ do konania žalobkyňa požiadala až podaním z 22. septembra 2017, a teda viac ako 4 roky od posledného plnenia z poistného garančného fondu a tak aj po uplynutí premlčacej doby. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že by vznesenie námietky premlčania bolo v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka. V kontexte uvedeného dôvodil, že súdna prax už ustálila, že dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (teraz civilnom sporovom konaní) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a použitím tohto ustanovenia vo všeobecnosti nemožno reparovať už zaniknuté právo veriteľa na vymáhanie jeho pohľadávky (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/148/2004). V danom prípade žalobkyňa neargumentovala tak výnimočnými okolnosťami veci a osobitného zreteľa, pre ktoré by mala byť vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi a pre ktoré by malo dôjsť jej vznesením k zneužitiu práva. V judikatúre sa dlhodobo uplatňuje princíp, podľa ktorého práva patria bdelym. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyňa nevenovala príprave podkladov pre podanie žaloby a priebehu sporu náležitú pozornosť. K späťvzatiu žaloby voči žalovanej 2/ žalobkyňa pristúpila primárne s prihliadnutím na kúpnu zmluvu z 10. mája 2004, ktorú však mala k dispozícii od 10. augusta 2005 a tak do podania žaloby dňa 7. marca 2008, mala dostatok času a príležitostí ujasniť si okruh pasívne legitimovaných osôb a nerealizovať predčasné späťvzatie žaloby voči žalovanej 2/, majúci k dispozícii aj register poistných zmlúv a prvotné správy policajných orgánov. Za týchto okolností v postupe a obrane žalovanej 2/ nemožno vidieť zneužitie práva a popretie princípu zachovávanie dobrých mravov.

2.4. K výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovaným, odvolací súd uviedol, že žalobkyňa nežiadala pred rozhodnutím vo veci samej, na rozhodnutie o trovách konania aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Neuvedla žiadne konkrétne skutočnosti, pre ktoré by úspešným žalovaným v spore nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. Spôsob procesnej obrany žalovaných 1/ a 2/ a ich stratégia v súhrne nevybočovali z rámca dobrých mravov až v takom rozsahu, aby prichádzala do úvahy aplikácia ustanovenia § 257 CSP. Z uvedeného dôvodu uplatnenej námietke žalobkyne v odvolaní nevyhovelo. O

nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“), ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietala, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok zmätočne a nekonzistentne. Podľa názoru dovolateľky v danom prípade zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, s ohľadom na konanie protistrany vôbec nebola aplikovateľná a odvolací súd vôbec nevzal do úvahy, že žalované predkladali sfalšované dôkazy, v dôsledku čoho ani len nebolo možné dospieť k jednoznačnému záveru o pasívnej vecnej legitimácii, keďže žalované svojím konaním prispievali k neustálej zmene skutkového stavu. Dovolateľka považovala kúpnu zmluvu z 10. mája 2004 za platnú. Až následne keď sa dozvedela o jej sfalšovaní a antidatovaní, prijala potrebné opatrenia a navrhla opäť vstup žalovanej 2/ do konania. Pri podaní žaloby nezanedbala žiadnu svoju povinnosť a žaloba bola už od počiatku podaná voči správne pasívne legitimovanému subjektu a to žalovanej 2/. Vo veci konajúce súdy sa však nijako v rozhodnutiach nezaoberali tými mimoriadnymi okolnosťami, že žalované počas konania zavádzali dovolateľku, čo v rozhodnej miere ovplyvnilo aj možnosť dovolateľky správne označiť pasívne legitimovaný subjekt, resp. stranu v konaní už od podania žaloby. Konanie od počiatku trpí vadami v zmysle „teórie tzv. ovocia (plodov) otráveného stromu (Fruit of the poisonous tree doctrine)“, čo však v právnom štáte nemôže obstať. V prípade, ak sú v pomere dve ústavné práva a to právo na spravodlivý súdny proces a princíp právnej istoty, tak do úvahy prichádza aj test proporcionality s čím sa však odvolací nevysporiadal. Podľa názoru dovolateľky bolo nesprávne vyhodnotené konanie žalovaných v rozpore s dobrými mravmi, keď tomuto konaniu žalovaných bola poskytnutá právna ochrana a nárok dovolateľky bol zamietnutý pre premlčanie. Odvolací súd neprimerane zvýhodnil postavenie žalovaných a následne bola dovolateľka sankcionovaná aj zamietnutím žaloby pre premlčanie a priznaním náhrady trov protistrane, čo je podľa jej názoru výkladom právnych noriem contra legem.

3.1. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľka akcentovala, že odvolací súd s prihliadnutím k vznesenej námietke premlčania vec nesprávne právne posúdil. Vznesená námietka premlčania je výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý nemôže požívať právnu ochranu (§ 3 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/148/2004, avšak vôbec nevyhodnotil konanie žalovaných, ktoré bolo už od počiatku založené na podvodnom konaní. Dovolateľke vôbec nie je zrejmé, z akého dôvodu toto konanie nie je možné považovať za rozporné s dobrými mravmi, preto považovala v tejto časti napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný. Podľa názoru dovolateľky v danom prípade ide o ukážkový príklad zneužívania práva, s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2011 sp. zn. 3Cdo 144/2010, z ktorého relevantnú časť citovala. V tejto súvislosti podotkla, že na výnimočné okolnosti poukazovala v jej predchádzajúcich vyjadreniach. Nakoľko návrh na zámenu žalovaných dovolateľka uplatnila podaním z 19. augusta 2009 a najskoršie plnenie, ktoré si v konaní uplatňovala, bolo žalobkyňou poskytnuté dňa 22. novembra 2006, nárok dovolateľky nemohol byť v trojročnej premlčacej lehote premlčaný. Poukázala aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. ÚS 176/2011 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2017 sp. zn. 5Obo/2/2015, z ktorých vyplýva, že uplatnenie námietky premlčania môže byť považované za nezákonné alebo v rozpore s dobrými mravmi len vo výnimočných prípadoch, keď existujú závažné okolnosti, ktoré by viedli k neprimeranému tvrdému postihu jednej strany. Citujúc čl. 5 Základných princípov CSP ďalej dôvodila, že nikto nemôže mať prospech z vlastného nepoctivého správania. I napriek tomu odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s ďalšími podstatnejšími okolnosťami danej veci vo vzťahu k nečestnému konaniu žalovaných, preto napadnuté rozhodnutie nepovažovala za spravodlivé a presvedčivé. Navrhla napadnuté rozhodnutie, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Dovolateľka predložila návrh na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia z dôvodu porušenia príslušných ustanovení CSP obštrukčným konaním žalovaných v priebehu dlhotrvajúceho súdneho sporu v predkladaní falzifikovaných dôkazov, zavádzaním súdu a žalobcu nepravdivými informáciami a konaním v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Prezentovala názor, podľa ktorého úspech protistrany je pripísaný konaniu, ktorý by mohol mať aj trestnoprávny rámec a v prípade zvrátenia napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom, existuje krajná obava, že trovy konania nebudú žalovanými dobrovoľne vrátené, keďže sa neštítia aj takého konania, pričom je teda

otázna ich následná vymožitelnosť.

4. Žalovaná 1/ vo vyjadrení k dovolaniu trvala na tom, že v celom priebehu konania namietala svoju pasívnu legitimáciu, vo svojich prednesoch bola počas celého konania konzistentná a práve ona poukazovala na to, že nikdy nebola vlastníčkou predmetného motorového vozidla. Uviedla, že súdu ani nikomu inému nepredložila žiadnu kúpnu zmluvu. Plne sa stotožnila s konštatovaním odvolacieho súdu, že vo vzťahu k žalovanej 1/ z vykonaných dôkazov skutočne nevyplýva, že by v čase dopravnej nehody bola v dokladoch vozidla zapísaná ako jeho držiteľ, aby bola vlastníčkou vozidla, či jeho prevádzkovateľ. Podľa jej názoru, dovolateľka v dovolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali prípustnosť dovolania a teda nevymedzila dovolacie dôvody, pre ktoré by bolo dovolanie prípustné. Zároveň podotkla, že znáša vo viac ako 15-ročnom spore trovy konania a ďalšie nemalé náklady na trovy konania znáša aj v ďalšom súdnom konaní, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 14C/44/2015 o zaplatenie 14 623,97 eura s príslušenstvom, na základe ďalšej žaloby podanej práve dovolateľkou z rovnakého právneho titulu. Z uvedených dôvodov navrhla nevyhovieť návrhu na odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

5. Žalovaná 2/ písomné vyjadrenie k doručenému dovolaniu nepredložila.

6. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) nezistil splnenie podmienok pre vyhovieť návrhu na odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, pred preskúmaním dovolaním napadnutého rozhodnutia, preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

8. Dovolací súd príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

9. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

11. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

13. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

14. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

17. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala náležité nevysporiadanie sa s podstatnými uplatnenými námietkami k posúdeniu pasívnej vecnej legitimácie žalovaných a k vznesenej námietke premlčania, ako aj s mimoriadnymi okolnosťami danej veci pre záver o výkone práva v rozpore s dobrými mravmi v súvislosti s nečestným konaním žalovaných, nevykonanie testu proporcionality pri kolízii dvoch ústavou garantovaných práv a to práva na spravodlivý súdny proces a princípu právnej istoty. Zároveň namietala aj hodnotenie falzifikovaných dôkazov predkladaných žalovanými, ku ktorým odvolací súd nezauljal žiaden postoj. V rozpore s čl. 5 Základných princípov CSP i napriek nepoctivému konaniu žalovaných v hrubom rozpore s dobrými mravmi, taktiež namietala aj priznanie nároku na náhradu trov konania žalovaným.

18. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie najmä z dôvodu dôvodne vznesenej námietky premlčania žalovanými. Dôvodil, že žalobkyňa neargumentovala v konaní výnimočnými okolnosťami veci a osobitného zreteľa, pre ktoré by mala byť vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi a pre ktoré by malo dôjsť jej vznesením k zneužitiu práva.

19. Oboznámením sa s obsahom spisu, najmä vyjadrením dovolateľky k výzve odvolacieho súdu v zmysle § 382 CSP o použití ustanovení právnych predpisov, ktoré neboli pri doterajšom rozhodovaní použité a to ustanovenia zákona č. 315/1996 Z. z., zákona č. 381/2001 Z. z. a ustanovení § 3, § 100, § 101, § 106 a § 112 Občianskeho zákonníka, dovolací súd zistil, že tvrdenie odvolacieho súdu o nesplnení dôkaznej povinnosti žalobkyne v spore týkajúcej sa výnimočných okolností veci a osobitného zreteľa, pre ktoré by mala byť vznesená námietka premlčania v rozpore s dobrými mravmi nezodpovedá obsahu spisu, ani vyjadreniam žalobkyne v spore. Dovolateľka v odvolacom konaní na výzvu odvolacieho súdu v podaní z 3. marca 2022, okrem iného k vznesenej námietke premlčania dôvodila, že nárok nie je premlčaný ani sčasti, lebo predmetom konania je regresný nárok uplatnený podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., u ktorého začína plynúť premlčacia lehota deň nasledujúci po vyplatení plnenia z

poistného garančného fondu. Uplatňovaný nárok na plnenie je nárokom sui generis, teda originárnym nárokom na plnenie, nie nárokom na náhradu škody, ktorého vznik sa viaže na jeho výplatu z poistného garančného fondu žalobkyne poškodenému. Dátum výplaty plnenia z tohto fondu je rozhodujúci pre začatie plynutia premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. K námietke žalovaných o premlčaní nároku žalobkyňa uplatneného žalobou, opätovne poukázala na skutočnosti, ku ktorým sa už vyjadrila vo vyjadreniach z 12. mája 2014, 21. septembra 2017 a 12. augusta 2021. Navrhla odvolaciemu súdu na vznesenú námietku neprihliadať pre rozpor s dobrými mravmi, ktorý nemôže požívať právnu ochranu (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Poukázala na poskytnuté plnenia z poistného garančného fondu poškodenému a to 23. marca 2005 vo výške 164 500 Sk, 4. júla 2006 vo výške 377 561 Sk, 22. novembra 2006 vo výške 956 626 Sk, 15. decembra 2006 vo výške 24 628 Sk, 8. januára 2007 vo výške 82 550 Sk, 2. februára 2007 vo výške 4 628 Sk, 22. mája 2008 vo výške 89 126 Sk, 3. apríla 2009 vo výške 600 eur, 18. mája 2010 vo výške 1 164,73 eura, 3. decembra 2010 vo výške 169,82 eura, 11. januára 2011 vo výške 24,70 eura, 30. marca 2011 vo výške 49,40 eura, 31. mája 2011 vo výške 24,70 eura, 1. júna 2011 vo výške 49,40 eura, 25. júla 2011 vo výške 24,70 eura, 30. augusta 2011 vo výške 49,40 eura, 14. októbra 2011 vo výške 24,70 eura, 30. novembra 2011 vo výške 49,40 eura, 14. februára 2012 vo výške 51,04 eura, 17. apríla 2012 vo výške 51,04 eura, 13. júna 2012 vo výške 51,04 eura, 5. septembra 2021 vo výške 51,04 eura, 30. októbra 2021 vo výške 76,56 eura, 12. februára 2013 vo výške 78,12 eura, 10. apríla 2013 vo výške 52,60 eura, 3. júla 2013 vo výške 78,90 eura a 31. júla 2013 vo výške 26,30 eura. Po viacerých rozšíreniach žaloby, ako aj čiastočného späťvzatia bol predmet sporu ustálený uznesením č. k. 21C/1/2013-178 z 3. augusta 2016 na sumu 41 171,48 eura s príslušenstvom. Poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 1998 sp. zn. 1Obo/350/97, z ktorého citovala relevantnú časť v znení „Ak súd o návrhu žalobcu na zámenu účastníka rozhodol a zámenu pripustil, hmotnoprávne účinky začatia konania voči ďalšiemu (novému) žalovanému nastávajú dňom, kedy súdu došiel návrh na zámenu účastníka. Beh premlčacej lehoty sa preto voči ďalšiemu (novému) žalovanému prerušuje týmto dňom a nie dňom, kedy bolo začaté konanie s pôvodným okruhom účastníkov.“ Dovolateľka sa stotožnila so záverom vyplývajúcim z uvedeného rozhodnutia. V kontexte uvedeného podotkla, že by bolo neprimerane prísne, aby hmotnoprávne účinky začatia konania voči novému žalovanému nastali až právoplatnosťou rozhodnutia súdu, keďže žalobca by v tomto smere nemohol nijako ovplyvniť, v akej lehote by bolo o danom návrhu rozhodnuté súdom a či žalovaní, tak ako i v danom prípade, podávaním opravných prostriedkov umelo nedosiahnu predĺženie času, dokiaľ by bolo právoplatne rozhodnuté. Napokon podotkla, že predmetom nároku nie je nárok na náhradu škody, ale regresný nárok s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/210/2011.

20. Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd považoval namietané nevysporiadanie s podstatnými uplatnenými námietkami žalobkyňou v spore za dôvodné. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je evidentné, že odvolací súd dôsledne neprihliadal na všetky relevantné skutkové okolnosti na strane sporových strán, ale len zohľadnil okolnosti týkajúce sa zmeny skutkového stavu založené na tvrdeniach žalovaných, predložených listinných dôkazov, ktorých platnosť bola spochybnená a s tým súvisiacu pasívnu legitimáciu žalovaných. Uvedené okolnosti vyhodnotil v neprospech dovolateľky i napriek tomu, že žalovaná 2/ ako vlastníčka motorového vozidla zn. Opel Kadett EVČ: G. XXX K. si nesplnila svoju povinnosť prihlásiť motorové vozidlo v lehote 30 dní na príslušnom dopravnom inšpektoráte podľa miesta trvalého pobytu. I napriek tomu, že v konaní bolo nesporné, že od 26. novembra 2001 bola ohľadom motorového vozidla uzavretá poisťovná zmluva na meno žalovanej 2/ (čl. 356 a 359 spisu).

21. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

22. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M.

Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. (Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1296 s.).

23. Vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011, sp. zn. II. ÚS 176/2011).

24. Vzhľadom na to, že odopretie výkonu práva uplatniť námietku premlčania predstavuje veľký zásah do právnej istoty, ktorá je taktiež hodnotou chránenou ústavným poriadkom, prevážia dobré mravy nad právnou istotou iba vo výnimočných prípadoch, keď uplatnenie námietky premlčania je na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej lehoty nezavinil a voči ktorému by zánik nároku v dôsledku premlčacej doby bol neprimerane tvrdý (uznesenie Ústavného súdu Českej republiky z 30. júla 2014, sp. zn. I. ÚS 645/13).

25. Dobré mravy (boni mores) nie sú zákonom definované. V súdnej praxi sú všeobecne posudzované ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie sa, ktoré zodpovedá základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám v demokratickej spoločnosti. Teda ide o pravidlá morálneho charakteru všeobecne platné v spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Pre posúdenie, či určité konanie uplatňovanie určitého nároku je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi, sú dôležité špecifické okolnosti tej-ktorej konkrétnej veci a nemožno ich zovšeobecniť (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. marca 2011, sp. zn. 2Cdo/89/20105; m. m. 5Cdo/26/2011, 3Cdo/53/2006)

26. Nevyhodnotenie všetkých konkrétnych skutkových okolností preskúmvanej veci odvolacím súdom, najmä nezohľadnenie charakteru uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nemohlo byť uplatnené voči pasívne legitimovanému subjektu v spore, preto nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v súlade s § 393 ods. 2 CSP. Uvedené okolnosti boli relevantné pre záver odvolacieho súdu, či vznesenie námietky premlčania žalovanými je v rozpore s dobrými mravmi alebo nie. Navyše i napriek potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie aj z iných dôvodov, ako pre nedostatok pasívnej legitimácie žalovaných, odvolací súd bol viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, v ktorom ale žalobkyňa vznesenú námietku premlčania žalovanými nenamietala, lebo dôvodom zamietnutia žaloby súdom prvej inštancie nebolo premlčanie uplatneného nároku, ale len nedostatok pasívnej vecnej legitimácie žalovaných v spore, k posúdeniu ktorej sa odvolací súd vo vzťahu k žalovanej 2/ s názorom súdu prvej inštancie nestotožnil.

27. K namietanému hodnoteniu dôkazov odvolacím súdom dovolací súd uvádza, že nesúhlas dovolateľky s procesným postupom odvolacieho súdu, s hodnotením dôkazov možno považovať za porušenie jej procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP, vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiaca úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení

dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Hodnotiaca úvaha súdov v danom prípade nezodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení všetkých relevantných dôkazov a právnym posúdením. V danom prípade odvolací súd nevyhodnotil všetky relevantné dôkazy týkajúce sa spornej pasívnej legitímácie žalovaných v spore, ani neposúdil namietanú zákonnosť predložených dôkazov týkajúcich sa tvrdených zmien držiteľa a vlastníka motorového vozidla, ktorým malo dôjsť, ako aj v tejto súvislosti nevyhodnotil svedecké výpovede a listinné dôkazy, preto dovolací súd považoval uplatnenú námietku za dôvodnú.

28. Nadväzujúc na uvedené dovolací súd poznamenáva, že je viazaný zisteným skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP; v preskúmvanej veci dovolací súd takúto vadu zistil. Z odôvodnenia rozsudku musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení absentujú relevantné skutkové okolnosti, ktoré by boli pre záver odvolacieho súdu o neprihliadaní na vznesenú námietku premlčania pre rozpor s dobrými mravmi opodstatnené. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Španielsku z 29. apríla 1993; m. m. II. ÚS 410/06, I. ÚS 736/2016).

29. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd konštatuje, že dovolateľka dôvodne namietala porušenie jej procesných práv v takej intenzite, že postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovoru“), preto uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP je nielen prípustný, ale aj dôvodný.

30. Uznesením č. k. 21C/1/2023-747 z 13. marca 2023 súd prvej inštancie uložil žalobkyni zaplatiť žalovanej 1/ celkové trovy tohto konania vo výške 18 317,44 eura na účet jej právneho zástupcu JUDr. Vladimíra Sabadoša, vedený v E. E., K. E., č. ú. v tvare IBAN: E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia; uložil žalobkyni povinnosť zaplatiť žalovanej 2/ celkové trovy konania vo výške 0 eur.

31. Vydanie uznesenia o náhrade trov konania v konkrétnej výške je jednostranne závislé od existencie právoplatného rozhodnutia vo veci. Zrušením rozsudku odvolacieho súdu uznesenie o výške náhrady trov konania ako závislé rozhodnutie stratilo svoj podklad. Bez nadväznosti na predchádzajúce (zrušené) rozhodnutie by zostalo uznesenie o výške náhrady trov konania osamotené, strácalo by rozumný zmysel, čo by zároveň odporovalo princípu právnej istoty (sp. zn. 4Obdo7/2018, 3Obo/9/2017). Závislým výrokom môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (R 73/2004).

32. Na základe uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 a § 390 CSP). Zároveň zrušil aj uznesenie o trovách konania v súlade s ustanovením § 449 v spojení s § 439 CSP. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozsudku z procesných dôvodov, dovolací súd vecnú správnosť v súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP neposudzoval.

33. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové

rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní vysloveným právnym názorom dovolacieho súdu.

34. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalobkyne. V súlade s ustanovením § 390 CSP je povinnosťou odvolacieho súdu rozhodnúť vo veci samej a v konaní postupovať v súlade s ustanovením § 385 CSP. Povinnosťou odvolacieho súdu je zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti danej veci s prihliadnutím na charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nemohlo byť uplatnené voči správne určenému pasívne legitimovanému subjektu v spore, v spojitosti aj následne k vznesenej námietke premĺčania žalovanými a námietky žalobkyne uplatnenej v súvislosti s výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi so zachovaním práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý proces v súlade s princípom právnej istoty a legitímneho očakávania strany v spore (čl. 2 a čl. 5 Základných princípov CSP; § 455 CSP).

35. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v súlade s § 453 ods. 1 a 3 CSP.

36. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.